

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil allerførst starte med at give hr. Jann Sjørnsen ret. Når man sidder med lovforslag af den her karakter, så er det virkelig noget, der giver anledning til, at man skal tænke sig dybt om, og der berøres også mange følelser i det her.

Men der berøres altså også noget videnskab på området, og da jeg ikke har den lægefaglige ekspertise, er jeg nødt til at støtte mig til, hvad den siger. Og her siger lægevidenskaben, at hvis vi lovgiver nu til 22. uge, så har vi set et godt stykke ud i fremtiden. Det er det, jeg forholder mig til nu. Men jeg vil jo ikke udelukke, at man engang i fremtiden igen skal rykke på det her. Men som det er nu, støtter jeg mig til det, lægevidenskaben siger.

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Jamen det er jo netop kun et spørgsmål om lægevidenskab. Der er jo f.eks. høringsparter, som jeg rent videnskabeligt ikke har nogen anledning til at sætte spørgsmålstegn ved, der siger, at det for så vidt ville være mere logisk med en 24-ugers-grænse, fordi det er fra da af, man i hvert fald i dag regner med, at man med fornuft kan iværksætte en behandling af et foster for f.eks. at få det til at overleve.

Der er jo også kvalificerede høringsparter, der i deres svar i den høringsrunde, der har været, rent faktisk argumenterer for en anden grænse end lige præcis i 22. uge.

Så jeg synes ikke helt, fru Irene Simonsen kan bruge lægevidenskaben som et skjold for at gå ind i det her, som så i virkeligheden bliver en mere etisk præget debat om, hvornår man synes, skæringen rigtigt set skal være. Jeg erkender, det ikke er noget enkelt spørgsmål, så det er ikke bare for at drive gæk med fru Irene Simonsen, men for at få en kvalificeret debat om et tema, som jeg ikke synes er særlig velbelyst i lovforslaget, men som flere høringsparter rent faktisk går seriøst ind i.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Til hr. Jann Sjørnsen kan jeg sige, at jeg også har bemærket det, der stod omkring de 24 uger, men samtidig har jeg også mærket mig, at der i nogle af høringsssvarene spørges: Hvorfor ikke gå til 18 uger, som er grænsen for spontan abort? Og derfor er det jo sådan, at vi skal tage en beslutning

om et eller andet tidspunkt, og der har jeg lænet mig op ad det. Jeg siger ikke, at det er det absolut eneste og rigtige, for det eneste og rigtige svar findes ikke i sådanne sager her. Der må vi simpelt hen gå ind og læne os op ad nogen og sige, hvor det så er, vi tror på, at vi havner mest rigtigt.

Jeg synes, jeg her har givet et godt svar, der hedder, at jeg læner mig op ad de 22 uger, fordi jeg dér siger, at vi så er sikret et stykke ud i fremtiden, men samtidig siger jeg, at jeg ikke er sikker på, at det ikke skal ændres længere ude i fremtiden igen, fordi der er ting, der flytter sig i vores samfund, heldigvis også i forhold til det her. Det er jo, kan vi sige, ret positivt, at udviklingen går i den rigtige retning.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Lissa Mathiasen som ordfører.

Lissa Mathiasen (S):

I Socialdemokratiet ser vi formålet med forslaget her som et ønske om at vise hensyn til de forældre, der mister et barn ved fødslen, således at forældrene i højere grad oplever samfundets accept og respekt for deres sorg over tabet af et barn, også når det sker før udgangen af 28. svangerskabsuge. Der er ingen tvivl om, at jo længere et afsluttet svangerskab har været, jo større er kvindens, parrets behov for, at omgivelserne accepterer og respekterer deres tab og den sorg, det medfører, som netop er knyttet til at abortere eller føde et barn, der er dødt, eller som dør umiddelbart i forbindelse med fødslen.

På det tidspunkt har langt de fleste kvinder følt liv, at barnet bevæger sig, ligesom såvel kvindens som mandens opmærksomhed er skærpet som følge af den forestående forældre-rolle. Sådan tror jeg, at vi, der selv har prøvet at få børn, har oplevet det. For disse forældre er det svært at forstå, at såvel det omgivende samfund som diverse regler i dag tager udgangspunkt i, at der her blot er tale om en spontan abort, når det sker før udgangen af den 28. svangerskabsuge.

Udgangspunktet for forslaget her er jo en redegørelse fra en arbejdsgruppe under Sundhedsstyrelsen fra 1996 om spontan abort eller dødfødsel. Arbejdsgruppen anbefaler, at den tidsmæssige grænse mellem spontan abort og dødfødsel nedsættes fra den 28. svangerskabsuge til udgangen af den 22. svangerskabsuge. Tilsvarende vil det også med forslaget her være i overensstemmelse med de retningslinjer, som